

langende i § 2 om Sanghystre angaaer, da har jeg allerede udtalt mig derom.

Drejer: Det forekommer mig dog rigtig nok, at en stor Deel af Thingets Medlemmer maa være i en meget vanskelig Stilling — idetmindste er det Tilfældet med mig — ved at skulle tage endelig Beslutning om det foreliggende Lovforslag nu saa nær henne imod Slutningen af Sessjonen og uden, som det forekommer mig, at være eller kunne komme i Besiddelse af de fornødne Oplysninger og Data til at begrunde en endelig Mening om Sagen. Jeg skulle derfor tillade mig at henstille til den ærede Forslagsstiller, om der ikke maatte være Anledning til, hvis den høitærede Minister gav et Tilfagn om at tage Spørgsmaalet, der nu er bragt frem, under nærmere Overveielse og anstille de fornødne Undersøgelser i saa Henseende og efter Omstændighederne til næste Sessjon fremkomme med det Fornødne til Spørgsmaalets Ordning, at tage Forslaget tilbage. Han vilde vist derved udfrie adskillige Medlemmer af en vanskelig Stilling.

Nørgaard: Med Hensyn til den sidste ærede Talers Anmodning om at tage Forslaget tilbage, da kan jeg ikke af de Grunde, som han anførte, gaae ind derpaa. Hans eneste Grund var nemlig den, at Thinget vilde være i en vanskelig Stilling ved denne Sag, da Medlemmerne væsentligt vare ubekjendte dermed; ja det indrømmer jeg; men jeg skal i saa Henseende gjøre opmærksom paa, at Thinget og de allersfeste af Rigsdagens ærede Medlemmer til enhver Tid vilde være i en vanskelig Stilling med Hensyn til denne Sag. I 1857, da Loven behandlede, var Rigsdagen i samme vanskelige Stilling og vil vist være det til enhver Tid, da kun faa af Thingets Medlemmer ere bekjendte med Klimfjordsfiskeriet. Hvad angaaer den ærede Ministers Udtalelser, at han ikke kunde gaae ind paa disse Tidbestemmelser, inden han fik talt med vedkommende Sagkyndige, da maa jeg dertil svare, at alle de Andragender, der ere indgaaede til Thinget og Indenrigsministeriet, ere fremkomne fra Folk, som have Sagkundskab om disse Forhold; og jeg maa gjøre opmærksom paa, at

det er ikke let at sige, hos hvem den rigtige Sagkundskab derom findes. Der har jo som bekjendt været nedfat adskillige Commissioner om dette Forhold, og der var, saavidt jeg veed, for omtrent 14 Aar siden udgaaet Forlangende til Amtmændene om at tage dette Forhold under Overveielse og komme frem med deres Mening og Forslag derom. I 1847 blev der jo nedfat en Commission, som tog Sagen under Overveielse, men den kom som bekjendt til det Resultat, ganske at afskaffe Pulsvaadsfiskeriet som saa meget skadeligt for Inglen. Det er ligeledes bekjendt, at den Commission, som behandlede Sagen i 1855, eenstemmig gik ind paa at erklære sig for, at Pulsvaadsfiskeriet vedblev, men tilraadede endog at udvide Tiden for Pulsvaadsfiskeriet, og saavidt jeg veed, var den væsentligste Grund, som bevægede denne Commission til at fastholde denne Anskuelse, for en Deel den, at den tog et ikke ringe Hensyn til den store fattige Befolkning, som for største Deel levede af dette Fiskeri. Den meget ærede Minister vil altsaa see deraf, at ogsaa Commissioner, som skulle være sagkyndige, kunne komme til aldeles modsatte Resultater. Naar den ærede Landstingsmand i min Nærhed (Brocksdorff) har troet, at det var saa farligt at gaae ind paa den Bestemmelse, som jeg har foreslaaet til § 24 angaaende Sanghystre, idet han troede, at man vilde fange en Mængde smaa Nal, naar en $\frac{1}{3}$ Tomme forandres til $\frac{1}{6}$ Tomme, da maa jeg bemærke, at dette slet ikke er Tilfældet. Man kan fange meget smaa Nal med en viid Hyster, den følger med ved den mindste Berørelse, den har ingen Magt til at slaae sig af Nernet, men den store Nal, som nødvendig skal sættes hart paa, kommer derved saadylt i Dyndet, at den faaer en betydelig Magt til at slaae sig af Nernet, naar den ikke sidder rigtig fast, og tages den i Nærheden af Halen, kan et saa vidt Nern slet ikke holde Nalen, og det er en Kjendsgjerning, at det kan sees paa de døde Nal, som ligge i Landbrevene, at de have faaet deres Skade af Hystret. Jeg mener saaledes ogsaa, at det er vanskeligt at sige, hvem der i den Sag er rigtig sagkyndig, og hvem ikke. Jeg troer, at man ikke alt for meget bør oversee den Sagkundskab,